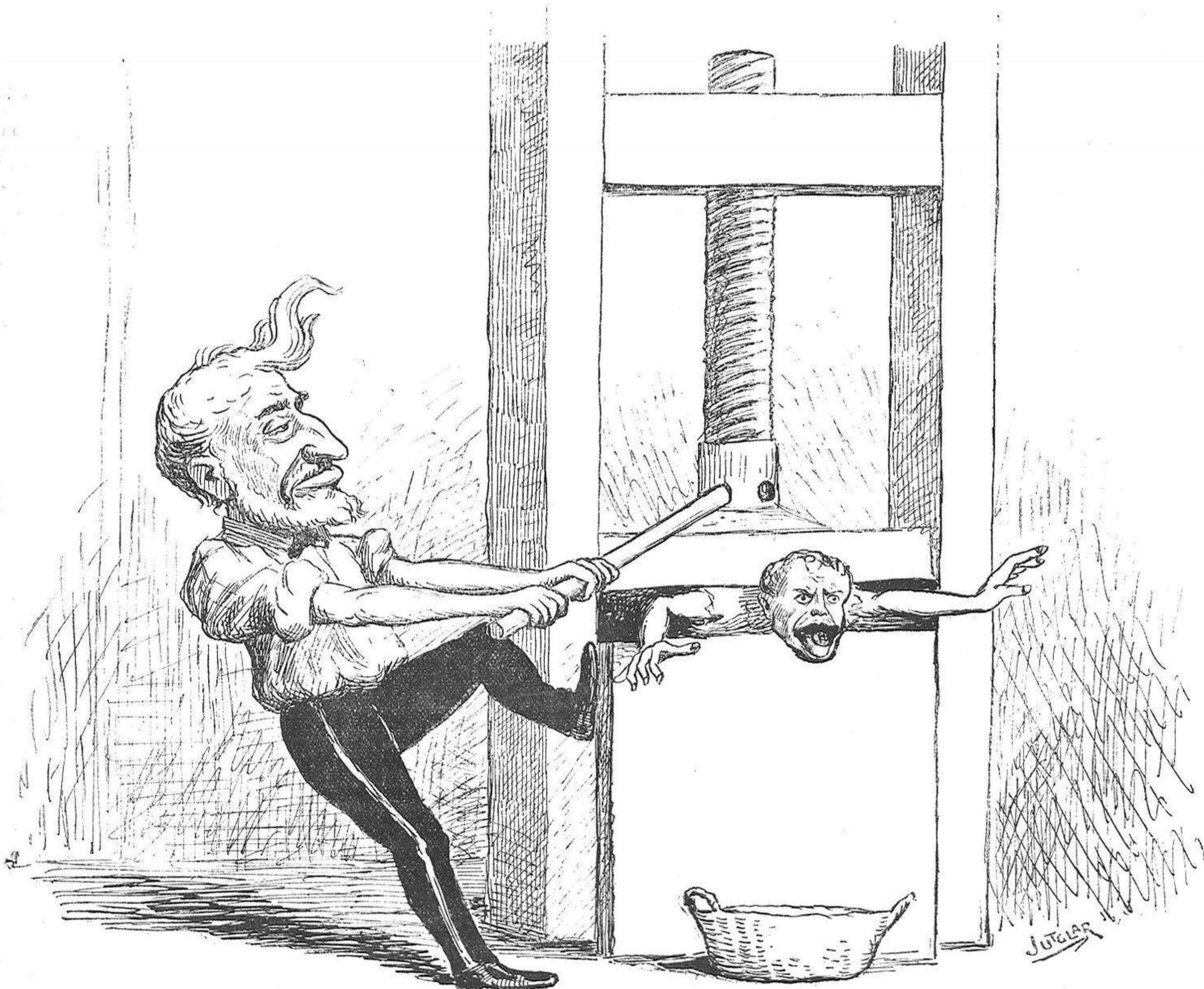

Administració: Fontanella, 5, entressol, 1.ª — La correspondencia al Administrador

¡APA, MATEU!

Vinga l' última apretada per deixá la feyna feta.

¡A veure, á veure si esquitxa la darrera pesseteta!

JUTELAR

Sr. Director de LO MESTRE TITAS

Molt estimat amich y correligionari: Sentme del tot impossible contestar una per una las nombrosíssimas cartas de felicitació, ja rebudas directament, ja per conducto de vosté, y de son periódich, ab motiu de mos pobres articlets, publicats en LO MESTRE TITAS en defensa del carlisme, tan intempestiva com desgraciadament atacat desde las planas de *La Nació Catalana* per un senyor que 's firma R. Prats, á vosté suplico se digni dar cabuda en son senmanari á la present carta de agraïment, per la qual desitjo arribin á tots, las més expressivas y corals gracias que de tot cor los dono, per la distinció, á totas llums inmerescuda, de que m' han fet objecte.

Mos treballs no tenen altre valor, ni altre mérit, que lo ser destinats á la defensa de la Causa noble y gloriosa, entre quals fills tinch l' alta honra de contar-me ahir com avuy, avuy com demá, demá com sempre, mentres Deu me conservi 'l cabal ús de la rahó.

Poch soch y res valch, pro per enter estich dedicat á la Causa carlista, y tot me sembla poch per ella. Sols una bandera he jurat, la nostra; y may será arriada de mon pit, perque per ella son totas las llums de ma inteligencia; totas las activitats de mon cos; totos los amors de mon cor, y totas las energías de la mia ánima.

Aprofito tan bona ocasió pera repetir-me de vosté afecctísim amich (que ja sab que ho soch de veras) y correligionari entussiasta q. s. m. b.

MANEL MARÍA ROGER DE LLURIA.

EL «BU»

Quant un nap-buf no vol caminà á pata ó está demanant la lluna, aturdint ab aquells xisclets que ells saben fer á totas las comares del veynat, la ninjera, més seria que un xavo de safrá li diu tot baixet á cau d' orella: El *Bú!* Que ve 'l *Bú!*

Aquest nap-buf polítich, que anomenem Mateu, mana y disposa, fá y desfá, sustreu y roba, ens pega y tiranisa, dona nóminas y cesantías, regala colonias y mercats; y quant es prepara á menjarse un parell d' espanyols ab arrós y un altre parell ab estofat, se li acosta disimuladament en Castelar, aquesta gran ninjera política, y li xiula á las orelles.—Matehuet, que ve 'l *Bú!*—El *Búúú!*...

Y en Sagasta, com si una corrent eléctrica fes brincar los seus nervis, desperta repentinament de sos somnis dominadors y absolutistas; obra desmesuradament els ulls per si veu allá, á un kilómetro, la silueta de una boina; y en un acte de soberana generositat (llegeixis: *por*) nos perdona la vida á tots los espanyols, deixantnos respirar sens son permís y permetentnos anar al núm. 100 sense dirjirli cap especial sollicitut....

Oh, lo poder del *Bú!* Oh lo que significa la boina! Quants moderns *Baltasars*, en mitj de sas riatllas histéricas y de sas orgías desenfrenadas, veuran apareixer dintre poch el *Mane*, *Tahcel*, *Fhares* de la Escripura! Ells ho saben, com també, que si ells son los *Baltasars* moderns, lo modern *Alejandro* será la boina.

Per xó la temen com al diable. *Miedo al hombre*, escrigué cert novelista francès. *Miedo á la boina*, hauria hagut de dir, si hagués parlat dels politicastres espanyols.

* *

Y no es extrany. Lo *rata* tem á la policia, l' assésí al fiscal, lo lladre á la guardia civil. Consecuencia: *Luego*, la política lliberal tem á la boina.

Y aquest *temor*, com si diguesses habitual, s' ha enlayrat avuy á una potencia indefinida. Que Don Carlos per aquí, que 'n Cerralbo per allá; que una partida á la dreta, que un batalló per la esquerra; que 'n Mella ha dit aixó, que 'n Tristany ha fet alló, que 'n Llorens.... es grata 'l nas.... ¿Quín ministerial no posa carn de gallina al llegir aytals notícias?

Per xó, per un si acás, per qualsevulla contingencia, m' han assegurat que en Campos no treu la perilla sense posarse entre 'ls patalons y 'ls calsetets la consabuda espasa rovellada; que en Silvela surt sempre ab sa correspondentia daga sense punxa; que 'l cardenal Sancha al sortir per saludar á las *bellas princesitas* es fica á la butxaca un parell de llibres d' exorcismes y mitja dotzena de telegramas de Mons. Rampolla; en fi, que hi ha alfonsí que ha enmatllevat un parell de corassas antiluvianas, pera amurallar son estómach y depurar sos budells.

A tot arreu vehuen carlins y boinas. Es lo rich-rach de la conciencia, que 'ls hi diu: Aixó s' acaba; que ja ve 'l *Bú!*....

—Tremebunda—diu á la raspa en Pidal, al portar la sopera—pórtam aquell parell de pistolas.... ¡Ep! cuidado en destapar la sopera....

—¿S' haurá tornat ximple aquest bon home?—diu entre dent la tremll.... *etzétera*, tot portantli aquells dos chismes.

—Aixís, dona; ara estem assegurats, que diu Sant Tomás, Summa Theolog. llibre tal, cap. cual, art. tants.—Perque figúrat tu que hi hagués dintre la sopera algún carlista....

* *

Y que ve 'l *Bú!*, es dir que 'ns aixequem, ho sap en Sagasta de bona tinta. 160.000 soldats que hi ha á Espanya; 150.000 que 'n arriban d' Ultramar, ab llicencia de tres mesos; 110.000 que n' han cridat fa quatre días; 500.000 y pico de *sorjes!* Decididament, nos aixequem. Y quant ho han arribat á transluhir, cuidado si serán llargas sas orelles. Grans d' anís son al costat seu las del ase més *pintado* y orellut.

Donchs, sí, don Mateu, nos aixequem, es dir m' aixecaré jo y uns quants més que 'n conech. Y demá, precisament. Perque si 's creu que 'ns anem á está al llit tot lo sant día....

VALCARLOS.

BARALLAS

(entre 'n Sam, un Lloro, un Garrí y un Mico y un Senyor.... de Cuba y Puerto Rico).

(IMITACIÓ)

I

En Sam, á Cuba vingué fet company d' un *porch garrí*, y á un hotel de per aquí allotjarse resolgué; mes, tantost entrat hagué, veu un *lloro* 'l *porch* de 'n Sam, aquest llensa l' enciam que 'l tociner li donava, mentre 'l *lloro* ¡crach! li clava lo bech al garrí del Yank.

II

Lo *garrí* del Comodoro, sentintse picotejat, dona ja com cas probat, lo poder engullí 'l *lloro*; pero, furios com un toro contra 'l *garrí* surt lo *mico*, y el *lloro*, que té bon *pico*, contra d' en Sam s' ha llensat y la lluyta han comensat *garrí, lloro, Sam y 'l mico*.

III

Lo *lloro* pica al *garrí*, lo *garrí* ab lo *mico* lluyta, l' oncle Sam á corre cuyta, volent doná al combat fi cridá: Samson, vina aquí, porta presos *lloro y mico*. Samson diu: no m' embolico que en terra no es lluytat en mar, só flach per empresonar ab el *garrí, lloro y mico*.

IV

Així, donchs, amich Samson féreu be de no enviá á Watson aquí, a lluytá, que sino.... ¡Kirieleyson! puig la esquadra de Watson ab l' atach del *lloro y mico*, la tirariam á pico y així s' hauria acabat aquest robo en despoblant de Cuba y de Puerto-Rico.

Per la copia,
LO SENSOMNIER DEL RIGAT.

Ens diuhen que *L' Olotí* s' ha permés la llibertat de atacarnos dos ó tres vegadas. Com no 'l llegim, no ho sabiam.

Perque *L' Olotí* ha tingut la poca.... delicadesa de acceptar nostre periódich y no admetre 'l cambi. Y aixó no es de caballers.

L' *Avi* del Parch 's desdejoura tots los días ab una dotzena de melons. O ab caps de lliberal, qu' es lo mateix.

Lo valent senmanari de Valencia, *España Cristiana*, en una polémica que sosté ab un periódich de Castelló, diu:

“¿Se necessita un miracle de la Providencia divina pera que s' alsí ab arrogancia el católich poble espanyol y mostri sa virilitat? No s' en necessita cap: bastaba per aixó que *los Obispos fuesen desterrados y que los sacerdotes tuviesen hambre*.”

¡Bravo, bravo, don Manel! Voste paria com un llibre.

D' aixó se 'n diu dir la veritat y no ser hipócrita. Xoquemla.

La Talia Catalana, publica en son número 28, un articlet del Sr. Gispert, aventatjat alumno del Seminari de Barcelona, que ab gust comentaríam si no fos que temem fer algún judici temerari.

Y no voldríam que 'ls catalanistas del Seminari 's creguessin que 'ls busquem el cos ó que desitjem posarlos en solfa, ó en música de *Palestrina*.

Lo que sí voldríam es que 'l Sr. Forcadas no permetés que al Seminari los catalanistas tinguessin el ronsal tan llarch y 'ls carlistas tan curt.

Siga dit ab perdó dels interessats.

Ja son obertas las Corts.

¡Se salvó la Patria!

Pero resulta que 'n Sagasta ho vol tot á porta tancada á fi de que 'l país no s' alboroti al coneixer tota la magnitud en nostras desgracias.

Sab éll que juga ab estopa, y no vol acostarhi 'l foch.

Pero, no ho logrará.

Y ja veureu com s' embolicará la cosa.

¿Qué fou l' algarada de Sans?

¿Eran republicans? ¿Eran anarquistas? ¿Eran gent assalariada?

No ho sabem. Lo que sí sabem es que son á la pre-só y tampis.

Y que tornin á fé 'l ximple.

En Días Moreu y en Weyler

que movían tan soroll

¿saben qué de sas agallas?

¡Se 'ns han tornat aigua poll!

No sé lo que tindrà d' original un cert grandió edifici de Madrit, quan tots los que allí entran fets unas fieras, ne surten sempre ab unas ganas... de callar per patriotisme, qu' es un fástich.

¿Qué tindrà de particular aquell hermós edifici?

¿Qué tindrà?

Que ho averigüi el... Cardenal Sancha, per exemple.

¡Pobres soldats que venen de Cuba, quina *carica* més trista que fan!

Per ells totas las penalitats, per ells totas las desgracias, per ells totas las miserias.

Potser creyen trobar aquí plors, llágrimas y plans, y lo que hi troban es, toros, verbenas, caciques, festas, músicas á tot arreu... y 'ls meteixos homes al candelero y un poble estúpít, degenerat y criminal.

Pera trobar llágrimas han de ficarse á las llars, de portas afora encare es tot alegría.

¡Sarcasme cruel!

PAU, AMOR Y UNIÓ

A MON ESTIMAT AMICH Y COMPATRICI J. C. S.

Aquell que en mitj del mon busca llibertat, llum y justicia, pro cego y plé de bruticia n' es son cor del odi esclau, com trepitja la lley santa que Cristo ens deixá per guía, no tindrà may alegría ni disfrutará de *Pau*.

Qui té mando y té riquesas
pro aborreix los sacrificis,
podrá cubrirne sos vicis;
mes no l' orgull que té al cor:
puig que si 'ls humils governan
sufreixen treballs y penas
lligats sols per las cadenas
del més pur y sant Amor.

Siga nostra companyia
la dels purs y braus catòlics,
pro dels liberals diabòlics
fugirne com més milló,
y defensant eix sant lema:
«Caritat, Fe y Esperansa,»
tindrem per sempre bonansa
Pau santa, Amor y Unió.

MATA-LLOPS.

Tarrassa, 3 septembre 1898.

DOS PARAULAS

Sols dos paraulas debem dir avuy en contestació
á dos engrunas que 'ns dedica *La Nació Catalana* en
sa edició corresponent al 30 del passat agost; no sem-
bla sino que *La Nació*, no tingui consciencia del pa-
per ridícol que está fent, hasta devant dels seus pro-
pis amichs, algún dels quals ja comensa á mirar de
reüll al mentat quizenari.

Ens diu lo següent en la primera engruna:

«Lo setmanari carlí d' aquesta ciutat, sembla que va ado-
narsen de la engruna que li dedicávan en lo número passat.»
«Peró ¿creyeu que contesta? ¿creyeu que s' ocupa per res
de que Carles VII estigui exclut del dret de regnar per un
solemne acort de las Corts Catalanas?»

«S' equivoqueu.»
«S' entreté en fernos saber que 'l carlí que 'ns combat se
diu Manel M.ª Roger de Lloria y Mensa.»
«Ab lo seu perdó, hem de dirli, que si no 'ns ensenya la
fe de baptisme no 'l volem creure.»
«Y que encare que fos veritat lo que diu, no per aixó re-
tirarem los calificatius que li van aplicar, donchs de no ser-
ne digne, ell mateix compendria la necessitat de firmar ab
nom y apellido, perque ningú pogués creure que usava com
á pseudónim, un nom digne de llochs més distingits que las
columnas d' un periódich humorístich.»

Axó, *fulana*, no es procedent, ni correcte. A ningú
deshonra lo dir: «*Me vaig equivocar*» que es lo que
vosté tenia qu' haber dit Perque dir «*no ho volem
creure*» es una tontería de nen, ó una terquetat de
baturro, y 'l empenyarse en anar riu amunt, es una
torpesa insigne. Reconeixi la planxa y ja estem llestos.

Ja li vaig dir que si volia veurer la cédula, podia
passar per casa.

Ara lo no voler retirar los calificatius, es.... com
lo no voler creurer que *jo soch jo*: una ridiculésa estú-
pida.

LO MESTRE TITAS no s' entreté en ferli saber que
jo soch jo en lo que s' entreté es en posar de mani-
fest á sos lectors la planxa que vosté va fer, y que
ara vosté mateixa la veu tan grossa, que no vol ni
confessarla.

Vaja, ja veig que vosté no es prou catalana, li fal-
ta una qualitat essencialíssima; la franquesa.

Y passem á la segona engruna, que també es digna
de *La Nació*, casi sembla que l' ha escrita lo senyor
Prats, perque s' hi veu aquella innocencia angelical
y candorosa que resplandeix en sos articles dedicats
«als catalans afiliats al carlisme.»

«Lo setmanari carlí LO MESTRE TITAS, sembla que 'ns
porta certa voluntat.»

«Lo darrer número, vol fer veurer que contesta lo segon
article d' en Prats.... però lluny de desferlo, confirma totas
las afirmacions de nostre número passat.»

¿S' ha vist frescura com aquesta! D' ara en ende-
vant, á Catalunya hi haurá cinch barras: las quatre
del escut, y la de *La Nació*.

¿Perque 's necessita barra, y no poca, per dir tan
notoria extravagancia!

¿Y se las crehuen sos lectors aquestas *gotllas*?

Diu després:

«Per sortir del pas [fins se 'ns torna progressista! Las *go-
lleras* del *Correo Español*, se referian á certasantigallas del
Manifest de la *Unió Catalanista*. (Y ben net; encara ho torno
á dir) ¡Pobre home! sabrias dirme ¿ahont son tals antigal-
las?» (Quant vosté vulgui, senyora, quant vosté vulgui.)

«Diu que l' escriure en castellá ó catalá no fa ni fum.
¿Gracias per la franquesa! Ja ho sabíam que als carlins lo
mateix los té la llengua propia que la del dominador; pero
li agraíam que ho hagi confessat.»

Si; dona sí. La veritat es igual defensarla en cata-
lá, que en castellá; sempre es la veritat.

Com las planxas que vosté fa; tan m' es que las

digui en rús, com en inglés, sempre son planxas. Ja
pot posar establiment de planxadora; es una bona
oficiala.

«Reconeix també que tenen Juntas Provincials (Si, senyo-
ra, ho reconech.) Al senyor Llorens, no 'l vol deixar passar
per encasillat, pero no nega que sigui *cunero*.»

Ho nego en rodó, ¿ho sent? en rodó. Lo senyor
Llorens ni es encasillat, ni *cunero*, ni permeto que
enganyi á sos lectors, dihent que jo no ho nego.

Y si no sab de llegir, vagi á estudi. S' ha de par-
lar aixís ab vosté.

«La única cosa que nega es que 'l *Correo Catalán*, sigui
dirigit per un castellá, pero mitj confessa que 's té per tal á
un Sr. Morales.»

Tampoch confesso ni á *mitjas* ni á *calsolets* lo que
vosté diu. En Salvador Morales, coral amich meu, es
redactor-quefe del *Correo Catalán*, cual diari es diri-
git per D. Lluís de Llauder.

Vosté tot ho diu al revés, y aixó no val....

«Acaba dihent que no 'ns contestará més fins lo día que
volguem escriure en serio.» (Ara diu veritat; gracias á Deu.)

«Fa molt bé, en serio hem escrit sempre, y aixó es preci-
sament lo que á nostre contrincant no li agrada.»

«Dihem las cosas massa claras.»

¿Diu que vosté sempre ha escrit en serio? Donchs
dispensi; ho dissimula molt, tant, que si no que ho
diu, no ho creuria ningú del mon.

¿Que á mí no m' agrada que vosté escrigui en se-
rio? Prou que m' agrada, per aixó li demanava que
ho fés. ¿Vol protarho? ¿Vol discutir en serio? ¡Apa
aquí, *valiente*, pit y geni!... ¡No ho farà, no! ¡Cá, no
tinguin por!

Pro lo que 'm fá molta gracia es lo colp final. «Di-
hem las cosas massa claras»

¿Y tan claras!

¿Y tan tontas! podia enyadir.

¿No ho dehuen ser com vosté 'ls altres catalanis-
tas? ¿Oy, que no?

Dich axó, perque jo 'n coneix alguns de catalanis-
tas, y.... vaja, dispensi, pro ho fan molt millor que
vosté. ¡Uff, y tan, dona de Deu!

Y.... p, r, o, u, prou.

ROGER DE LLURIA

(y no es pseudónim.)

A ESPANYA

A mon aymat amich y ex-company de *Semanari*,
en Prudenci Isart y Galcerán

¿Qué s' han fet, aymada patria
Aquells braus conqueridors,
Qu' aplanant cingles y serras
Venseren als grans Senyors?

¿Qué s' han fet, patria valenta,
Que s' han fet tos paladins
Que la sang arreu vessaren
Regant valls, prats, y jardíns?

¿Qué s' es feta aquella raça
Que per nostres ideals
Donaren de grat la vida
Ans que rendir llurs casals?

¿Qué s' han fet, nació catòlica
Aquells *campions* arriscats,
Que al Primat te conduhiren
A passos agegantats?

¿Qué s' es fet, ta historia antiga
Plena de gloria y llohor,
Que, admirada Europa entera
La va omplenar de terror?

¿Qué s' han fet, las grans hassanyas,
De Bailén, Bruch, y Salat,
De Pavía y Covadonga,
Que al mon deixaren pasmat?

¿Qué s' han fet, las grans prohesas
De Granada y Sant Quintí
La de Clavijo y Otumba,
Y contra 'l fer Serrahí?

¿Hont es la figura augusta
Dels Felips y dels Ferrans,
Que enlayraren nostra patria,
Que á la Espanya feren gran?

¿Hont son tas glorias antigas?
Aquells diamants ¿ahont son,
Que á n' el ceptre de Castilla
Va engastarhi 'l brau COLÓN?

¿Ahont es, aymada patria,
Aquella *esmeralda*? ¿hont es?
Que á la corona d' Espanya
Va plantarhi Hernán Cortés?

¿Ahont es, nació temuda,
Aquell magnífich rubí,
Que á Espanya llegá Pizarro
Ab lo mon que conquerí?

¿Hont son, las cendras sagradas,
Hont son, los restos lleals,
De *campions* valents é invictes,
Dels *Atletas* inmortals?

Aixís com la torrentada
Tot ho arrastra vers la mar;
Aixís han passat las glorias,
Las glorias de nostre llar.

Aixís com lo llampech brill'a,
Pro son brill es moridor
Aixís nostras grans prohesas
Un instant han fet claror.

No més se 'n oviren runes
De las gestas immortals,
Que molts jorns á cap portaren
Tos *atletas* colossals.

¡Ay!... ¡que n' ets de desdixada
Dolça patria de mon cor!...
Agrans passos ja t' acostas,
Ja t' acostas á la mort....

Despértat d' aquest llarch somni
Que en tenebras t' ha posat;
Tas iniquitats contempla
Y plora molt ton pecat

Surt d' un colp del cataclisme
En que 'l vici 't ta surar,
Y tas antigas prohesas
A terme podrás portar,

Enlayra al Ibérich Soli
Aquell R.... lleal, sincer,
Que enaltirá nostra raça,
Si convé, al tall del acer.

D' aqueix modo, patria aymada
Tornarás á re florir,
D' aqueix modo immortal fama
Tornarás á conquerir.

Allavors serás Senyora
Per la terra y per la mar....
Fés que prest lo R.... arrivi
Pera salvar nostre llar.

Veniu prompte, veniu prompte
A la patria idolatrada,
Que ab anhel ho ha esperat sempre
Lo

DEIXEBLE D' IGUALADA.

¡Espanya! es el poble de més brillo,
ni Xauxa, pel *felts* contribuyent.
¡Un poble com aquest, que no hi ha un pillo!
¡Que no hi ha cap granuja ni indecent!
No 's deu res á ningú puig tothom *cobra*,
¿los Mestres? ¡uy! de tips fan mil badalls.
Avuy, ni per remey trobem un pobre
y 's cassan pels carrers cunills y galls.
Rahó té don Pancrás:
—Quí 's queixa, es un f.... animalás.

J. M.

ESTRATAGEMA POLITICA

¡Vaya un somni!

Tot d' un plegat me trovo en un país de cafres;
per forsa havia d' esser un Estat aixís, ja que lo que
tinch somniat no passa á las nacions civilisadas.

No sé com vaig anarhi, puig ja se sab que en som-
nis, un se trova tot d' improvis á regions estravegan-
tas; cridantme poderosament l' atenció de la mane-
ra qu' allí va la política.

Segons indicis que 'm van donar, lo poble, á co-
pia de cridá y de alguns bolets, havia adquirit varias
garantías, per conseció feta per grat ó per forsa, pe'l
amo del *cotarro*, que actualment era un jayo, que
's distingia dels súbdits, ab un gran plumero que du-
ya de cabell sobre s' arrugada frontera, consecions
que havían dat en part los seus precesors.

Pero era tal l' estratagama d' aquells governs
absolutistas ab la careta de liberal, que al conve-
nirles á ells, ab una hora quedaban del tot suspesas
aquellas garantías. Aquí lo cás era saber trová un
motiu qu' alegar, per recorre á la suspensió.

Acabava aquella nació de sufrir una desastrosa derrota, per batres ab un altre Estat, que contava ab un gran número de màquines infernals per fer la guerra.

Lo poble prou s' esgargamellava per saber com anava allò, però lo jayo del plumero, ab la metàfora del patriotisme los tancava tot sovint la taberna about s' acostumava á discutir.

Actualment, segons va contarme un fill de Marte, flach, demacrat, á consecuencia de las incomoditats de la guerra, estant fent una especie d' armistici per tractar de la Pau; mes com lo poble ja está cansat de no sabé lo que passa á casa seva, y á mes tampoch se conforma ab la suspensió de las garantías y sabent l' amo que ja es massa usat alló d' obrá per patriotisme n'ha pensat un altre, pera poguer aixís continuar y poder obrar en sa consecuencia sens ser combatut, ni tan siquiera discutir.

Los habitants, los urs viuhén de la cassa, altres del robo y alguns treballan trossos de terra ó be teixen algún bossí de tela; mes n'hi há altres que ningú sab de que viuhén; pues aquell soldat m' indicá que tots aquells fulanos cobraven de las caixas del Estat, y del presupost de gastos secrets.

¡Que 'l poble se queixa de la suspensió de garantías! ja sabeu lo que 'ls toca, agafá las eynas y passar uns quants días al camp, y seguidament se propaga la noticia de que s' ha aixecat una partida revolucionaria, venint seguidament un gran aparato de soldats, figurant una persecució.

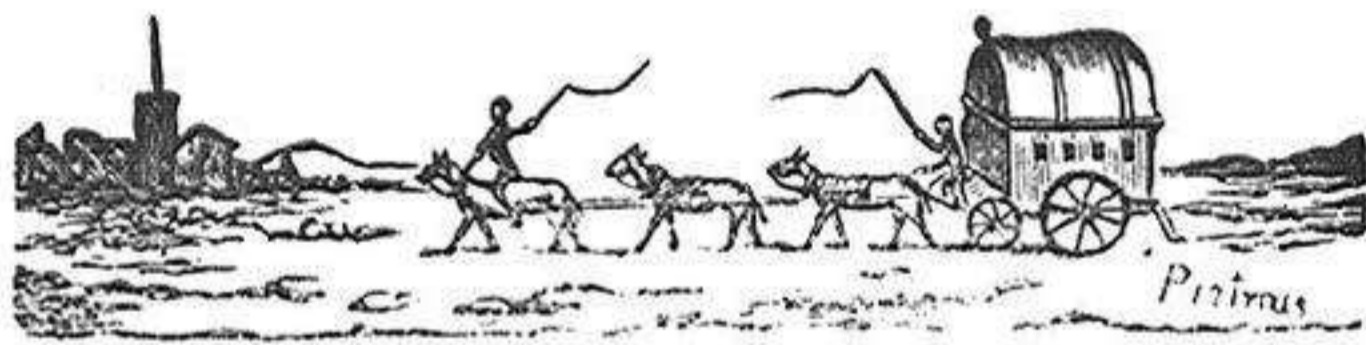
¿Qué ja no 's parla d' aquesta partida? Vinga seguidament un' altre, y que rodi la bola, mentres tant hi ha motius de continuar sospenent las garantías que es lo que se queria demostrar.

Si he es vritat que 's un procedir poch correcte, en cambi no careix d' estratagema, tant que si jo tingués bo ab lo nostre govern, casi m' atreviria á recomanarli; pero ¡cá; es massa pundonorós, ves si lo govern Español, tant noble, tant adherit ab la voluntat nacional ¡té necessitat d' obrá aixís! ni pensarhi. Aixó sols se sommia, pero no 's fá.

¡Qué diria la *hidalgua* espanyola! ¡qué pensarían las naciones civilizadas! Y ara, volem callar!

No sé perque sempre haig de tindre aquets somnis tant extranyes.

TRENCA-CETRILLS.

CARTAS DE FORA

Vilanova y Geltrú, 4 septembre 1898.

Ja 'm té de nou aquí, mon senyor Mestre, com sempre, molt atent y bó y trempat; aixó demostra be que soch ben *destre* guardantme en eixos temps de se *aixelat*.

Si en mon anterior *vol*, li vaig prometre que á un galifardeu faria el *bú*, cumplirho estich dispost, fins arremetre a tots els que s' *engreixen* del *comú*.

Aquets ex-federals, (y ho dich de veras) que s' omplen tant la *tripa* qu' es un gust, del modo que *manegan* las *civeras*, ens guardan pel pervindre fort disgust.

Y tot passant revista de 'ls de l' *olla* y fent comparacions de ahir á 'm ara, veurán, com en coneix tot una *colla*, de gran poca vergonya y doble cara.

La *lloca*, may millor jo l' he pintada del que ab maestría ho feu, l' amich *Fuet*; per tant, siguent *figura modelada* que tots coneixeu be, tiraré al dret.

Aquí, segueix per torn un panxa-grossa

que fá molt be 'l *paper* d' *accidental*, y que 'l veureu ben prest aná ab carrosa, ja qu' ell, ab son *enginy*, fá un *diner*al.

També 'n vull presentar un de molt *calvo*, que 's té per un polítich de mistó, puig ell, pensant aixís, «lo *millor* salvo» deixá 'ls *federal*ets en un *recó*

Aquest te *tripa* grossa y gasta ulleras, está relacionat ab gent de *fila*, tothom 'ls conta ja dels grans *pasteras*, y el mira de reüll tota la *vila*.

Tenim també un *nas llarch* casi cilíndrich, que, sent del noble *gremi* del *terrós*, se 'l veu ja convertit en tot un *síndich*; (y aixó, fá, se li torni el *nas* més gros).

Un altre 'n coneix jo, qu' era un *xerraire* que molt *baladrejava* pe'ls carrers, y avuy, l' ex-pelat *nunci* ó he *drapaire*, te casas, y un *bussot* dels més sencers.

Y 's conta també, d' un de bona planta, y *nanís*, per lo grant dista de ser, que ha fet alguna *hassanya* ben poch santa, ab l' exclusiu objecte del *diner*.

Y tots, tots ells la campan ben grasseta; puig hasta sos parents, sens excepció, desitjan que molt duri tal *coseta*, que 'ls *lliura* de pagar contribució.

Podria, yo citar més llarga llista d' aquesta grant pandilla de farsants, (ex-jefes del partit federalista) que tractan á tothom com ignorants.

Mes, com que hi ha, qui be d' aquets s' ocupa y treu á relluhirlosi algún fet, aquí faig punt y apart, y giro *grupa*; molt ojo donchs, y amunt; company *Fuet*.

Volia fer la historia d' un subjecte, y al últim, he seguit tot el *teclat*; preneulo per un home anti-perfecte de grossos vicis plé, y degenerat.

Y sent com es amich, del *senyor* Batlle y hasta, company íntim dels edils, te carta blanca en tot, sens negra ratlla, y es causa d' embolichs per tots istils.

Reporta desunions en las familias; de barra, en té al igual que sos *companys*, y el seu talent, sols surt en grans vigílias de días d' eleccions, qu' ho son d' enganys.

Aquest es el subjecte, ó be 'l *baturro*, que, *so-pena* que trenqui de camí, será *picotejat* per un *bech curro*, com es el de

L' AUCELL VILANOVI.

XARADA

Hem arribat al *sis quatre* del domini lliberal y ningú en *prima segona* si no es per execral. Molta gent *dos tersa quarta* que 'l sufragi universal fassi que al *hu dos tercera* s' hi digan tans disbarats quant l' Espanya ¡pobre Espanya! per colonias y soldats. Una noya (de *ca* casa) me deya días atrás: —Mira, Claudi, 'm jugaria

un *cinch* de cabells del cap que dels mals que 'ns agobian la culpa la té 'l *total*.

CLAUDI-NAL.

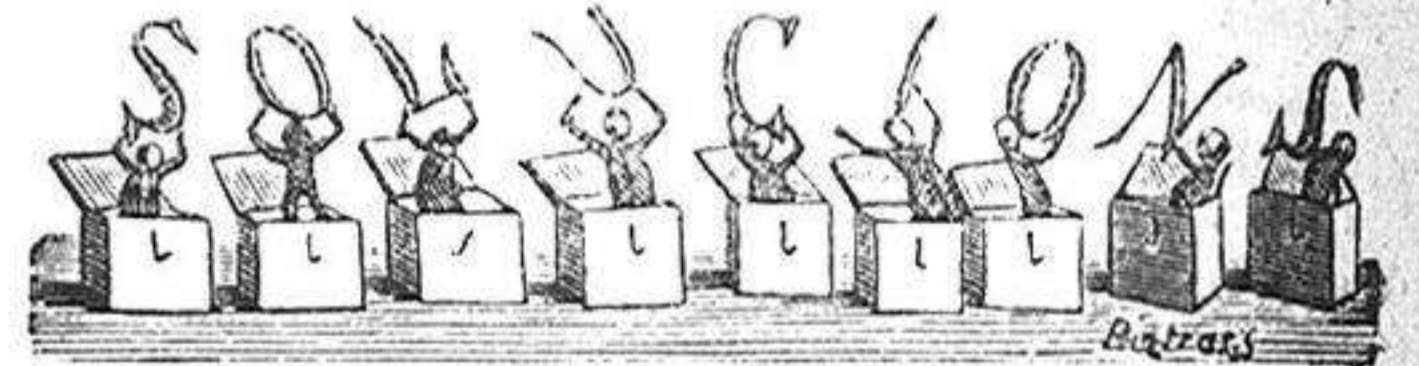
LOGOGRIFO NUMERICI

1 2 3 4 5 6	—	Nom de dona
5 4 1 1 6	—	Element
1 2 3 6	—	Flor
1 2 3	—	Color
5 4	—	Planta
1	—	Consonant

GEROGLIFICH

S A
B I B I
Y I
M M

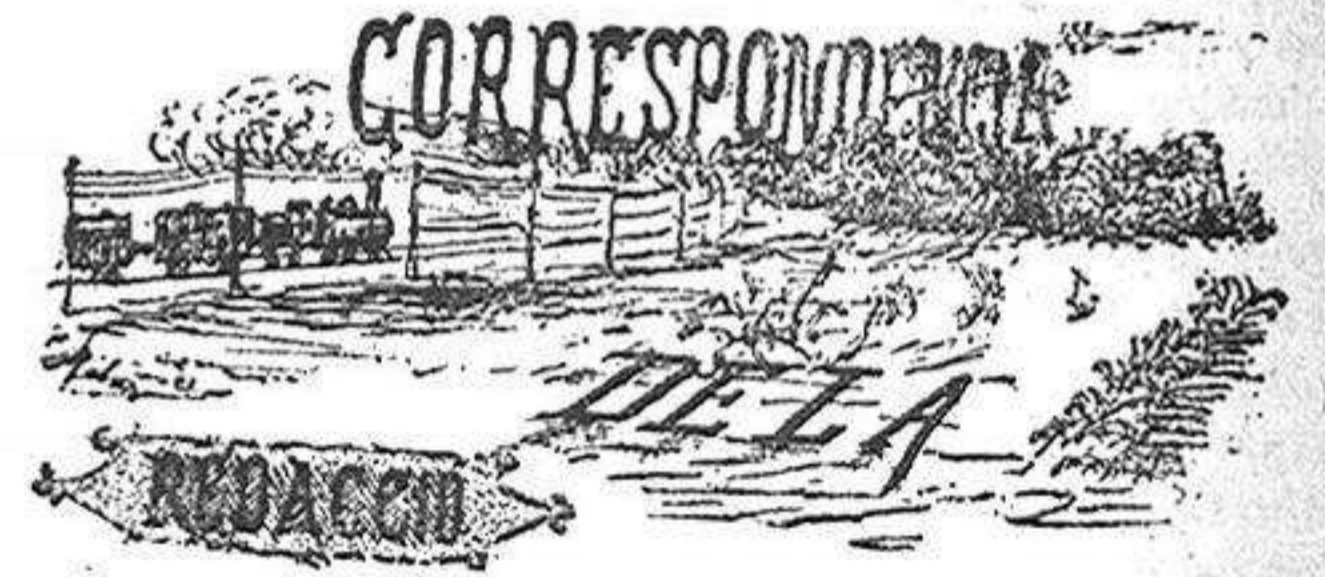
I. VIGATÁ.

Xarada: Catalanista.

Geroglifich: Amos y mestresas.

Endevinalla: Caixa de morts.

Un descendent de Girona; ja n' hi hagué un altre que ho feya.—*Sors de Bernis*; estich conforme.—*Teyatus*; la primera bé; la segona.... ¡ja ho compren vosté que no!—*Aucell de Tarrassa*; me sembla olvidar ja, si pot ser, aquesta cuestió, y gracias mil.—*Esquirol*; No es pas bo lo seu sonet ni per un tirabuquet.—M. O. P.—A. A. A.—Lluquet y Liro; no pot anar ni á empentas. Lo demés, 's publicarà.

Biblioteca de LO MESTRE TITAS

	Ptas.
<i>El hombre que se necesita</i> , per M. G. y S.	1
<i>Políticos.... en cuadrilla</i> , per Ortiz de Zarate.	0 50
<i>Llana y Manxiulas</i> , per lo Dr. Lluquet.	1
<i>Salut, Picant y Cohent</i> , per Joan Martí Trenchs	1

Se serveixen desde nostra administració remetent l' import, més 0'30 de peseta per certificat y franquetx.

LO PRINCEP DON JAUME

MAGNÍFICH FOTOGABAT DIRECTE

de 21 × 12 centímetros

EN FINÍSSIMA CARTOLINA MATE

— á 7 pessetas el cent —

Remetent ab anticipació l' import, més 30 céntims per certificat y franquetx s' enviarán desde nostra Administració.

Establiment Tipográfich, Casanova, 13; Barcelona.